

Novičke NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1136

22.12.2024 (135)

Izobraževanje zlobnega genija

ki ga je napisal Gerhard Lauck

2. del

* * * * *

Tudi po materini strani je bilo veliko zgodb.

Vaš pradedek je najprej prišel v Ameriko, nato pa pripeljal še vašo prababico. Odpeljal jo je v posebno trgovino, kjer je poskusila povsem novo kulinarično senzacijo.

Povedal ji je: Pihajte vanj, saj je vroč!

To je storila.

Vsi v trgovini so se smejali. Nato ga je poskusila, se nasmehnila in ga udarila.

To je bil sladoled.

* * * * *

Babica je poklicala dedka, ki je sedel na verandi, naj pride na večerjo. Vendar ni prišel. Zato me je poslala po njega. Videl sem ga, kako sedi in opazuje tri lepa mlada dekleta, ki hodijo mimo. Rekel sem stari mami. Prišla je ven in ga za uho

potegnila nazaj v hišo ... Mislim, da nikoli nisi prestar, da bi gledal.

* * * * *

Ko je tvoj oče pokazal svojo drago in povsem novo piščal enemu od mojih stricev, je ta napačno razumel, da gre za darilo, in se mu je lepo zahvalil. Tvoj oče ni imel srca, da bi kaj rekel. Leta pozneje, ko je umrl, je družina, ki je vedela, kaj se je zgodilo, vrnila piščal. Rekli so, da jo je kadil samo ob nedeljah.

Polovica prebivalcev majhnega mesta v Wisconsinu je v sorodu z mojo mamo. Moj praded je imel šest sinov. Videl sem njihovo staro fotografijo in lahko potrdim, da sem videti prav tako kot oče moje mame, Otto, ki se je rodil v Stari deželi in dobil ime po Ottu Bismarcku.

Moja družina je po obeh straneh nemška. Lauck in Hein po očetovi strani. Preuss in Pahl po materini strani. Družina Lauck izvira iz hessijskih častnikov, bratov, ki so služili v ameriški revolucionarni vojni. Samo ime "Lauck" izvira iz stare visoke nemščine, ki je izumrla okoli leta 1050 po Kristusu.

Veliko let pozneje mi je mama povedala, da sta dva moja daljna sorodnika umrla 11. septembra. Jaz ju nisem poznala, ona pa ju je.

Videl sem fotografije dveh drugih dvojnikov zame. Poleg tega je še en dvojnik z mano bival v baraki. Bil je celo moje višine! Včasih so naju drugi gostje zamenjali. Poigral sem se z mislijo, da bi ga najel kot vabo.

Lovljenje živali

Najraje sem lovil paglavce, žabe in želve, plezal po drevesih ter raziskoval sosednja polja in gozdove. Živali so bile - in še vedno so (!) - moja velika ljubezen.

Ob koncih tedna sva z očetom lovila želve v "razred". Ali pa je zadremal v avtu, medtem ko sem sam lovil žabe.

Nekega poletja sva se samo midva odpravila na stotine kilometrov na *Veliko ekspedicijo za lov na kače*. Čeprav sem bil razočaran, ker nisem dobil nobenega ratlerja, sem bil zadovoljen z ulovom: elegantna svinjska kača, par modrih kačjih pastirjev in na desetine kačjih pastirjev.

Ko je moja mama v postelji našla eno od teh kač, majhnega kačjega mladiča, so jih izgnali na prosto. Na srečo je ugotovila, da je bil krivec moj oče. Njegov hudičev nasmeh in moj zgrožen pogled, ko sem slišal za njeno odkritje, sta naredila rešitev skrivnosti "kako je prišla tja" vse preveč očitno. Poleg tega, kateri fant pri zdravi pameti bi tvegala izgubo popolnoma dobre kače s tako neumnim

podvigom!

Ko smo iz kleti končno odstranili rezervoar za olje iz stare peči (ki je ležal pod starim premogovnikom), sem ga z dletom in kladivom po dolžini prerezal na pol. To je bilo zamudno in hrupno (!), vendar sem dobil dobro velik rezervoar za želvo.

Kot deček in celo najstnik sem rad prebiral terenske vodnike o živalih. Veliko podvrst sem lahko celo prepoznal.

Ni presenetljivo, da je imela naša družina v preteklih letih veliko različnih hišnih ljubljencev. Med njimi so bile žabe, krastače, paglavci, ribe, salamandre, tritisočaki, ptice, veverice, zajci, rakunarji, piščanci, mačke in psi.

Za seznam vseh vrst, podvrst in pasem bi moral žrtvovati več dreves.

V naših garažah so živele divje mačke, lisice in sove ter več mačk, kot je prebivalcev nekaterih mest v okolici.

Dovolj je povedati, da sem od nekdanj ljubil živali.

Bil sem militanten otrok

Rad sem risal slike bitk med tanki in letali. Instinktivno sem izbral državne oznake, ki niso predstavljale "navzkrižja interesov". Nisem želel užaliti nobenega sorodnika. Tudi če so se borili na "napačni strani".

Moje bitke z majhnimi plastičnimi vojaki so trajale več ur. Včasih sem sestavil živali, pri čemer so bile živali vedno glavni junaki, človeški vojaki pa antagonisti.

Zgradil sem mogočno utrdbo s podzemnim predorom. Predor je bil v veliko pomoč pri umazaniji. Navsezadnje vsak pridni deček ve, da se ne moreš zabavati, če se ne umažeš.

Bojno usposabljanje je vključevalo uporabo ročno izdelanih lesenih mečev in ščitov. Običajno sem se spopadel s tremi otroki hkrati in zmagal.

Postal sem tudi navdušen *militarist*!

Otroška knjiga o slavnih bitkah v svetovni zgodovini je name naredila močan vtis. Vojaška zgodovina je poleg živali postala eno od mojih velikih zanimanj.

Oče mi je kupil otroško različico uniforme ameriške vojske. Starši so mi nanjo napisali moje ime in čin "kapetan". Ko se je uniforma obrabila, sem dobil nadomestno. Takrat sem bil že "general". Seveda sem jo rad nosil, kadarkoli sem se "igral vojsko".

"Sovražnik" me je poimenoval "general Doolittle". Očitno niso poznali svoje zgodovine in se jim je to ime zdelo zabavno.

Te vojske niso bile sestavljene iz "prijateljev", ki bi se preprosto razdelili v "ekipe", da bi "igrali igro". Videli smo se kot "vojaki", ki so se "borili" proti "sovražniku" na spornem ozemlju.

Naš boj je bil sestavljen iz bombardiranja nasprotne vojske z grudami zemlje. To omejeno vojskovanje je prineslo nekaj bolečin, vendar ne resnih poškodb.

Po drugi strani pa je bilo metanje kamenja odklonilno. Podobno kot kršitev Ženevske konvencije.

Nikoli nismo imeli namena ali želje povzročiti resne poškodbe "sovražniku"! Te "vojske" niso bile niti "tolpe" niti "ekipe". Bile so nekaj vmesnega.

V teh otroških vojskah čutim veliko več kot le igro, in sicer sociološke, morda celo antropološke posledice.

Kot veteran številnih bitk sem se tem izstrelkom izognil z nekaj spretnosti. Žal sem bil slab strelec.

Bitka se je običajno končala s slavno zmago. Napadal sem naravnost v sovražnika in prenašal bolečino, ko me je zadela cela salva. V strahu so zbežali.

Še posebej ena kampanja je dober primer naše miselnosti.

Nekega dne smo v majhnem ribniku na "nikogaršnjem ozemlju", ki nam je pogosto služilo kot bojišče, odkrili nenavaden lesen splav, ki je plaval na vodi. Očitno je šlo za sovražnikov vdor! Nanj smo naložili kamenje, da bi ga potopili. Nato smo na skale razbili steklenice, da bi sovražnik zaradi razbitega stekla težje rešil svoje plovilo.

Nekaj dni pozneje smo odkrili sovražno patruljo, ki ga je poskušala rešiti. Napadli smo jih, oni pa so pobegnili. Razen enega ubogega hudiča. Splezal je na drevo, ki je viselo nad ribnikom. Zdaj se je z eno roko držal veje, z drugo pa se je z mečem boril z enim od mojih mož. Bil sem navdušen nad pogumom tega sovražnega vojaka.

Kaj naj storimo? Položaj je bil videti nevaren. Nihče ni želel, da bi se kdo na obeh straneh resno poškodoval. Vendar pa je bila razglasitev premirja, tudi sredi vročega spopada, brez primere.

Svojim možem sem ukazal, naj se umaknejo. Sovražnikov poveljnik je razumel, kaj in zakaj počnem, zato ni poskušal izkoristiti naše viteškosti. Namesto tega je zaklical svojemu odrezanemu vojaku, naj se požene skozi vrzel, ki sem jo namenoma pustil nastati. Razumel je in to tudi storil.

Ko je minilo nekaj časa, sem v mirnih okoliščinah srečal tega pogumnega nekdanjega sovražnika. Postala sva prijatelja.

Ko me je prvič peljal k sebi, da bi se igrali, se je ustavil pred vhodom, se obrnil k meni in rekel: "Ne povej moji mami, da si protestant. Pravi, da so vsi protestanti prašiči, in mi ne dovoli, da bi se igral s teboj." Nekaj let pozneje sem izvedel, da njegova mama svojo versko skupino, katoliško, na nacionalni ravni šteje za "manjšino". Na tem območju ni bila.

Moj oče je svoje sinove peljal na taborjenje, ribolov in vožnjo s kanuji. Ko smo bili dovolj stari, nas je naučil ravnati s strelnim orožjem in nas peljal na lov.

Ko je nam fantom začel kazati, kako se uporablja orožje, je bila moja mama zelo zaskrbljena. Oče ji je rekel: *Ne skrbi! Naučil jih bo, kako je treba ravnati!*

Moj trening je potekal takole.

Prvo leto lova sem imel pri sebi puško *brez zapaha*. Da bi se naučil, kako biti varen pri prečkanju ograj in podobno.

Drugo leto sem dobil vijak. Toda brez lupine! Vsakič, ko sem hotel streljati, sem moral očeta prositi za naboj.

Tretje leto sem imel tako vijake kot tudi školjke.

Seveda sta bili moja puška in brzostrelka enostrelni orožji. Stala sta 20 oziroma 30 dolarjev. Nova, ne rabljena.

Pozneje sva zamenjala pištoli. Ko je dal podaljšati zalogo, ni upošteval zimskih oblačil. Prav tako je imel raje lažjo težo mojega enostrelnega orožja. Meni je bilo všeč, da je bil pri dvostrelni puški manjši odboj.

Mnogo let pozneje me je prijatelj, nekdanji policist, prosil, naj mu pokažem svoj novi revolver. Revolver sem vzel iz predala, odprl valj, odstranil naboje, jih vrnil v predal, obrnil revolver, da ni bil uperjen v nikogar, in mu ga z odprtim valjem ponudil, ko sem ga držal plosko na dlani. - To ga je navdušilo.

Tukaj je opozorilo: Kljub vsem varnostnim ukrepom si je moj oče enkrat skoraj razstrelil glavo, ko je njegova brzostrelka izstrelila luknjo skozi streho avtomobila! Na to me je opozarjal, da bi me spomnil, kako nevarno je orožje. In kako pomembno je, da smo vedno zelo, zelo, zelo previdni!

Moški so večkrat potovali vse do Kanade na tritedenska potovanja s kanuji. Bili smo tako daleč, da ni bilo cest ali drugih znakov civilizacije. S kanuji smo morali preveslati jezero, se "prepeljati" po prašni poti do naslednjega jezera in ponoviti postopek.

Vse naslednje zgodbe so nastale na teh kanadskih potovanjih s kanuji.

Na nekem potovanju, preden sem začel hoditi z vami, si je eden od mojih bratov udaril v prst na nogi. Ekipa, v kateri so bili tudi drugi odrasli družinski prijatelji, ni imela časa, da bi ga spravila nazaj v civilizacijo. Zato so ga opili z viskijem, v ognju sterilizirali bajonet, trije odrasli moški so mu sedeli na prsih ... in nato mu je moj oče s tem bajonetom odrezal del prsta.

Moj oče je bil uradni zdravnik. Povedal je, da je njegov oče pri zdravljenju manjših poškodb vedno ravnal enako. Najprej je vprašal, kaj se je zgodilo. Nato je na rano položil tobak za žvečenje. Joj, s takšno izobrazbo se čudim, da ni postal znan kirurg namesto inženirja!

Prisegajo, da mu je kljub temu uspelo nekako dvigniti svoje telo šest centimetrov od tal. In da so ljudje, ki so bili dvajset milj daleč čez jezero, kasneje trdili, da

so slišali njegov krik.

Vesela sem, da me ni bilo na tem potovanju. Na prvih nekaj potovanjih sem veljal za premladega, da bi se udeležil potovanja.

* * * * *

Odkrili smo zapuščeno gozdarsko brunarico z litoželezno pečjo na drva in straniščem. To je postal naš bazni tabor.

Moj oče je s sinovi sklenil dogovor: *Kupil vam bom vse, kar boste jedli, toda nositi to morate vi!* - Zlomili smo si hrbte, vendar smo jedli kot kralji.

Moj brat je med prevažanjem nosil kanu in na hrbtu imel še nahrbtnik. Menil je, da je precej vzdržljiv.

Nato je zaslišal korake, ki so se hitro približali od zadaj.

To, kar je videl, ga je osupnilo in navdušilo.

Nekdo je ustrelil mimo njega. Teče. S kanujem in dvema nahrbtnikoma: enim na prsih in drugim na hrbtu...

To je bila ženska!

Ko se je z njo pogovarjal na koncu poti, je izvedel, da je profesionalna plesalka.

Podobno izkušnjo sem doživel leta pozneje. Bil sem mladenič, ki je opravljal težka dela. Moj predhodnik je bil star 65 let.

* * * * *

Nehajte se pritoževati zaradi prekletih komarjev! Ne čutim, da bi me kdo ugriznil. Samo izmišljuješ si, ker nočeš več nositi kanuja!

Tako je oče razdraženo zaštekal enemu od mojih bratov.

Ko pa je bil na vrsti, da nosi kanu, je spoznal resnico.

Komarji so se pod kanujem razbežali. Neusmiljeno so napadali ubogega hudiča, ki ga je nosil. Imel je polne roke dela in jih ni mogel udariti.

* * * * *

Ko sem bil še deček, sem razmišljal o pisanju dnevnika. Vendar sem se odločil, da tega ne bom storil. Menil sem, da so se najzanimivejše stvari v mojem življenju že zgodile.

To ne pomeni, da nisem razmišljal o prihodnosti. Z očetom sem sklenil dogovor. Ko bom dovolj star, se bova preselila v kanadsko divjino in postala traperja. Ker je bil inženir, mi je povedal, kako naj zgradim našo brunarico. Plačal bi mu z viskijem in cigarami.

* * * * *

Nekega dne je vlada uporabila eminentno pravico in poceni odkupila nekaj naših zemljišč za gradnjo hitre ceste. Ko so buldožerji začeli uničevati naš sadovnjak, sem zgrabil lok in puščico ter stekel proti vratom. Imel sem namen braniti svoj dom! Starši so me ustavili. Morala sta me zakleniti v mojo sobo.

Sčasoma je skozi naše dvorišče potekala hitra cesta. Potem stvari niso bile več enake. Takrat nisem razmišljal o tem, vendar sem prepričan, da je to močno zmanjšalo vrednost našega doma pri nadaljnji prodaji.

Potem je oče zamenjal poklic in preselili smo se.

Pred najstniki in najstniki

Odraščal sem (preostali del poti) na zahodu. Tu sem preživel polovico svojega življenja.

Konja na sosedovem ranču sem lahko pobožal tako, da sem se sprehodil do roba svojega dvorišča in segel čez ograjo. Kot vsi mladi kavboji, ki so si prizadevali, sem veliko časa preživel na prostem. Rad pa sem tudi *bral knjige*.

Moja družina je bila velika. Toda skupno število diplom, ki so jih imeli njeni člani, je bilo še večje. Še v osnovni šoli me je oče začel učiti nekaj osnovnih matematičnih pojmov.

Moj oče je pogosto zamenjal svoje otroke. Klical jih je z napačnim imenom. To je mojo mamo vedno motilo. Vendar je trdil, da je za to kriva ona. Navsezadnje je vztrajala, da jim da imena. On jim je želel dodeliti le številke. Kot slavni detektiv Charlie Chan.

Poleg tega so v moji družini dečke pogosto poimenovali po stricih. Ko so pokopavali mojega dedka, je oče potisnil svojega brata in pokazal na bližnji, a zelo star nagrobnik. Na njem so bila napisana ista imena kot pri treh bratih! Njegovo ime je bilo na vrhu. Od takrat naprej jim je govoril: *Zapomnite si, jaz sem na vrhu nagrobnika!*

Vendar ne imejte napačnega vtisa! Moja družina je bila zelo "ljudska". Če bi spoznali mojega očeta, bi prej mislili, da je *rančer* kot *univerzitetni profesor*. S hišnikom se je razumel prav tako dobro kot z drugimi profesorji. Morda še bolje!

Veliko let pozneje je FW od tega skrbnika kupil puško. Puško je izdelal sam in ji dal celo ime: "Old Meat On The Table". Moj oče je šel na strelišče, da bi preizkusil njeno natančnost. Izstrelil je tri naboje na tarčo, oddaljeno nekaj več kot 100 metrov. Streli so bili razvrščeni tako blizu drug drugemu, da bi lahko *vse tri luknje*

po kroglah hkrati pokril s četrtnko! - Seveda je med streli počakal deset minut, da se je cev ohladila.

Šaha sem se naučil še kot deček. Nasprotnika nisem niti poskusil matirati, dokler nisem naredil dveh stvari. Prvič, vzel sem vse njegove figure. Drugič, s preostalimi pešci sem dobil nazaj svojo kraljico in oba gradu. Očitno je bilo to pretiravanje hkrati temeljito in neučinkovito.

Eden od mojih bratov je vse osupnil, ko je v petih minutah premagal zelo izkušenega šahista. Uporabil je svoj najljubši bliskovit napad s kraljico. Njegov nasprotnik je bil preveč zaposlen z izvajanjem zapletenega načrta, da bi to opazil.

V gimnaziji sem veliko igral šah. Skoraj vedno s študenti in profesorji. Na splošno sem zmagal v dveh od treh partij. V zadnjih treh partijah sem premagal očeta. Potem sem izgubil zanimanje za šah. Bil je preveč statičen. Resnično dobri igralci so si morali zapomniti stare poteze iz šahovskih knjig. To ni bilo zame.

Moj oče se je smejal zadnji. Pripeljal je dobesedno šahovskega genija, da me je dodobra zbičal. V tistem času sem bil tudi bolan kot pes z okužbo jeter. Več mesecev sem živel od čaja, toasta brez masla in jajc. Trajalo je več mesecev, da sem si popolnoma opomogel. Toliko o *poštenem boju!*

Nato mi je razložil, da obstajajo tri stopnje šahistov.

Igralec *prve stopnje*, tako kot on, *nima strategije*.

Igralec *druge stopnje*, kot sem jaz, ima *eno samo strategijo*.

Igralec *tretje stopnje*, šahovski genij, ima *več strategij*. Po vsaki potezi ponovno oceni celotno situacijo. Nato izbere najboljšo strategijo. (Če to poskuša storiti igralec druge stopnje, je običajni rezultat kaos.)

Nekaj časa je družina še vedno igrala karte. Toda domačini niso poznali iger starega sveta, ki smo jih poznali mi, zato nismo imeli nikogar, s komer bi lahko igrali.

Oče nas je vse vpisal v plesni tečaj. Naučili smo se fokstrot in valček. Za nas mlade to ni bilo koristno. (Že v osnovni šoli smo se naučili plesati na kvadrat.)

Najstniško obdobje zame verjetno ni bilo nič težje in nič lažje kot za koga drugega. Vendar je bilo drugačno. Ni bilo "najstniškega upornišva". Zaradi družinskih in etničnih vezi sem bil imun na "pritisk vrstnikov". Bil sem outsider. Moja merila so bila preprosto drugačna.

Oče mi je nekoč dejal: *Niti tvoj dedek niti jaz nisva imela dobrega mnenja o svoji generaciji. Tudi ti si takšen.* - To ni bil niti prezir niti aroganca ... Leta pozneje sem slišal nekega ruskega aristokrata v izgnanstvu, ki je rekel podobno.

Namesto da bi rekli: *Če bi drugi otroci skočili s pečine, ali bi tudi ti storil enako?!*, bi moji starši rekli: *dober Nemec ne skoči s pečine!* - To je bilo zelo učinkovito!

Naučil sem se že, da ne smem pokazati šibkosti ali bolečine. To je mučitelje le

še spodbudilo. V srednji šoli sem naredil še korak naprej. Na področju psihologije sem izvedel dva poskusa.

V prvem poskusu nasprotnika držim na meji med udarcem in umikom. To ravnovesje sem vzdrževal tako, da sem izmenično izrekal provokativne in spravljive pripombe.

Pri drugem poskusu sem se pretvarjal, da je posmehovanje pravzaprav le prijazno draženje. Sprva je to nasprotnika zmedlo. Nato pa ga je še bolj razjezilo, ko je poskušal pojasniti svoj dejanski negativni namen. Nazadnje je spoznal, da se z njim le poigravam. Namesto, da bi se mi zameril, sem se jaz zameril njemu. To ga je razjezilo. Napad sem mu vrnil, ne da bi uporabil silo ali negativen jezik. To mi je bilo všeč iz praktičnih, etičnih in celo estetskih razlogov.

V srednji šoli mi je bil všeč pouk novinarstva. Prvič, učiteljica je bila lepa. Drugič, rad sem pisal.

Nekoč sem učitelja študenta povabil na ples. Ni šlo za perverzno spolnost. Preprosto sem se bolj navezoval na ljudi njene starosti (in starejše) kot na ljudi moje starostne skupine. Poleg tega je bila lepa in njene noge so bile v mini krilu videti odlično.

Leta pozneje sem spoznala mlado žensko, ki je storila nekaj podobnega. Le da je *šlo v njenem* primeru za perverzno spolnost. Mislim, da to samo dokazuje, da dekleta dozoriijo hitreje kot fantje. In so bolj spretni pri doseganju tega, kar želijo.

Odkril sem strokovno anketo, namenjeno ugotavljanju političnih in družbenih stališč. Opravil jo je celoten razred, jaz pa sem porabil ogromno časa za pripravo tabel in analizo.

Zanimivost te raziskave je bila, da ni bila enodimenzionalna, tj. *črta*. Bila je dvodimenzionalna, tj. *ravnina*. *Imela je os x in os y!* Prikazane so bile koordinate tradicionalnih ideologij. Konservativci in komunisti so bili na osi "x" daleč narazen, na osi "y" pa blizu skupaj. Liberalci in fašisti so bili na osi "y" daleč narazen, na osi "x" pa blizu skupaj.

To ponazarja včasih nenavadne podobnosti med sicer radikalno različnimi ideologijami. (Moje koordinate so bile daleč od vseh drugih.)

Poleg tega sem pozneje pri pouku etike na fakulteti opazil, da lahko dva človeka podata enak odgovor iz dveh popolnoma različnih razlogov. Če bi ju strpali v isto kategorijo, bi bilo to skrajno netočno.

Tukaj je primer.

Moj profesor etike na fakulteti je v razredu obravnaval svojo lastno etično dilemo.

V zadnjih dneh druge svetovne vojne sem bil čeden mlad poročnik. Moja čelada

je bila prevelika za mojo glavo. Dobil sem nalogo, da se z džipom zapeljem do nemških linij in se pogajam o njihovi kapitulaciji. S seboj sem vzel nekaj mož.

Ko je moj džip z belo zastavo premirja dosegel nemške linije, so mi esesovci nazdravili. Malo po cesti smo naleteli na tovornjake, ki so jih vozili nemški vojaki. Na zadnjih sedežih tovornjakov je bilo nekaj, kar je bilo videti kot zaporniki iz koncentracijskega taborišča.

Takoj ko smo se izgubili z vidnega polja, smo zaslišali streljanje iz brzostrelke. Mislili smo, da so Nemci verjetno pobijali ujetnike. Razmišljali smo, ali naj se obrnemo in jim poskušamo pomagati.

Odločil sem se, da tega ne bom storil. Menil sem, da nas nekaj v džipu verjetno tako ali tako ne bi moglo rešiti. Če pa najina naloga urediti predajo ne bi bila izpolnjena, bi se lahko spopadi nadaljevali in umrlo bi veliko več ljudi.

Ali sem ravnal pravilno?

Ko sem ga po pouku srečal na hodniku, sem ga potolažil: *Mislim, da si ravnal prav. Škoda bi bilo, če bi bilo ranjenih več esesovcev!*

Na njegovem obrazu se je za trenutek pojavil začuden pogled. Nato se je nasmehnil. Morda se mu je posvetilo, kdo mu je to rekel.

Srednja šola me je dolgočasila. Domačo nalogo sem vedno skušal dokončati v učilnici. Tako sem imel več časa, da sem zvečer bral knjige na univerzitetni ravni. Večinoma filozofijo, zgodovino in nekaj politike. Častni seznam je bil samoumeven.

Zahvaljujoč poletni šoli sem lahko preskočil zadnji letnik.

V treh dneh sem končal en semester, četrti dan sem pisal test in dobil oceno A.

Še v srednji šoli sem se udeležil univerzitetnega tečaja o tem, kako igrati na borzi. Tudi meni je uspelo. Prvo leto sem bil pozoren in sem zaslužil. Drugo leto sem poslušal svojega borznega posrednika in izgubil denar. Vsaj na študentke sem naredil vtis.

Eno poletje sem preživel z očetom, ko je delal pri Nasi na vesoljskem raketoplanu. Bivali smo v stanovanjskem kompleksu tik ob univerzi. Rad sem se zadrževal ob bazenu. Igral sem šah in opazoval lepe mlade študentke v bikinkah. Včasih so igrale šah z mano. Vendar so "goljufale". In sicer so se sklanjale nad šahovnico, da bi me s svojim dekoltejem zamotile. To je bilo *napol* uspešno. Ja, pogledal sem. Ne, nisem jim dovolil zmagati.

Nominacija za eno od vojaških akademij ZDA je bila zame pika na i. Toda odkrito povedano, sumim, da je bila v veliki meri posledica družinskih povezav in nepriljubljenosti vietnamske vojne. Moji starši so se imenovali s kongresniki, senatorji in guvernerji, ki so se občasno ustavili pri nas doma.

Ko sem vstopil v njegovo pisarno, me je vojaški zdravnik, ki me je nameraval pregledati zaradi imenovanja na vojaško akademijo ZDA, pogledal in rekel: *Prihajate iz vojaške družine, kajne?* - Nisem vedel, kako naj odgovorim. Po eni strani je bilo v moji družini veliko vojakov. Po drugi strani pa jih je bila večina nekaj generacij nazaj ... Poleg tega je moja družina zelo "demokratska" v smislu, da se v vojni pogosto na *obeh straneh* borijo sorodniki!

Čeprav sem imel različna zanimanja, me nobena *poklicna pot* ni pritegnila. Dve leti sem obiskoval državno univerzo, da bi me po evropskih standardih imeli za "izobraženega". Toda namesto da bi si prizadeval za diplomu, sem obiskoval le tiste predmete, ki so mi bili všeč ali so se mi zdeli koristni. In med njimi ni bilo poslovnega področja.

Pri študiju tujega jezika sem imel dovolj kreditnih točk za diplomu, vendar bi moral za pridobitev diplome opraviti še dve leti "ničelnih predmetov". V tem nisem videl smisla. Med predmeti, ki so mi bili všeč, sta bila filozofija in kreativno pisanje.

Najboljši del študija je bilo seveda poljubljanje z dekletom.

V tistih časih je bilo dejansko mogoče, in ne redko, da je študent študiral *brez* posojila ali štipendije! To sem storil tudi sam.

Žal mi je za današnje učence!

NSDAP/AO je največji na svetu Ponudnik nacionalsocialistične propagande!

Tiskane in spletne periodične publikacije v številnih jezikih

Na stotine knjig v mnogih jezikih

Na stotine spletnih strani v mnogih jezikih

